

ster, naar Sagen gik sin sædvanlige Gang, vilde der i denne Henseende ikke have været nogen Banffelighed eller noget Tryk til den ene eller den anden Side, hvad enten man puffedede at sætte en kortere eller en længere Frist. Men da indtraadte der Noget, som ikke kunde forudses. Der blev nedfat et Udvalg; dette Udvalg blev ikke nedfat med særligt Hensyn til dette Spørgsmaal. Hvorfor det blev nedfat, tilkommer det ikke Finantsministeren at udtale sig om; men det var ikke Noget, der var aftalt med ham. For ham var det en fuldstændig Overraskelse, da Forslaget om Nedsættelse af et Udvalg fremkom, og han var ikke den Æneste, der blev overrasket. Men det maa siges, at, efter at det var besluttet at nedsætte et Udvalg, er Sagen bleven fremmet saa hurtig, som det paa nogen Maade kunde ventes, navnlig og med Tilfredsættelsen af den sædvanlige forretningsmæssige Frist. Naar nu det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) har favnet en særlig Henvendelse fra min Side, hvorved jeg skulde have lagt Folkethinget Nødvendigheden af en hurtig Afgjørelse paa Sinde, saa er det dog nærmest en Taktsag; men dersom det ærede Medlem tilfulde havde kendt Sagens hele Gang, betvivler jeg, at han vilde have fundet det passende, om jeg i Folkethingets offentlige Møde havde gjort nogen Bemærkning i saa Henseende, at den Stund Sagen dog i Virkeligheden blev fremmet med al den Hurtighed, hvormed den med Nytte kunde fremmes, efter at et Udvalg var nedfat, en Beslutning, som jeg ikke kunde blande mig i, og som, hvad jeg alt har bemærket, blev tagen i Følge et Forslag, der var Flere end mig ubekendt, indtil det Dieblit, det fremkom. Det er sandsynligt, at jeg under andre Forhold vilde følt mig opfordret til en saadan Udtalelse, som det ærede Medlem omtalte; men jeg tror, at, dersom man vil tænke sig ret ind i den foreliggende Situation, vilde det neppe findes ganske taktfast, om en Minister paa en særlig Maade offentlig mindebe om Noget, som var Enhver nærværende. En Mindelse i et saadant Dieblit indeholder ligesom en Forudsætning om, at det, hvorman minder, er glemt af den Paagældende. En saadan Paamindeelse gives ikke uden Nødvendighed; jeg tror i det Hele ikke, at Thingene holde meget af en Paamindeelse af den Art af en Minister. Det er i det Mindste min Fornemmelse. Den har jeg baade som Landssthingsmand og som Minister, og hvad jeg som Medlem af Landsthinget vilde finde, at det ikke var rigtigt, at en Minister vilde fremkomme med uden bestemt Nødvendighed, kan jeg heller ikke selv som Minister føle mig opfordret til at fremkomme med. Jeg tror, at, hvad der i saa Henseende gælder i Forhold til det ene Thing, maa ogsaa gælde til det andet. Det er muligt, at jeg skulde have erhvervet Hans Majestæts Bemyndigelse til at indbringe Forslaget noget tidligere; men for mig var der den Gang ikke nogen

Grund til at vente, at denne Sag skulde behandles anderledes end ganske regelmæssig, eller at den ikke skulde gaa sin rent formelle Gang, og under denne Forudsætning var det Tidspunkt, der blev valgt, netop det rette. Hvad nu de Forandringer angaar, der ere foretagne i Forslaget i det andet Thing, da er det mig umuligt at tillægge den ene af det ærede Medlem særlig frembævede Forandring den Betydning, som det ærede Medlem har troet at kunne finde deri. Med al mulig Respekt for det ærede Medlems Mening, — for mig bliver Forandringen en simpel Redaktionsforandring, aldeles intet Andet. Saaledes er Forandringen opfattet i det andet Thing; jeg udtalte, at jeg opfattede den saaledes, og fra ingen Side mødte denne Opsættelse nogen Modsigelse. Jeg finder ingen tilstrækkelig Grund til at komme nærmere ind paa en Fortolkning af Grundlovens Bestemmelser om Finantsloven. Men jeg maa dog sige, at, naar det ærede Medlem mente, at det var vanskeligt at forsone midlertidige Bevillingslove — den tidligere Benævnelse var „en foreløbig Bevilling“, men „midlertidig“ er uden Tvivl bedre end „foreløbig“ — med Grundlovens Paragraf om Finantsloven, kan jeg ikke ret fatte denne Banffelighed. Mig falder det ikke vanskeligt at forsonede dette; i alt Fald maa vi tro, at de Banffeligheder, Nogle i sin Tid vilde have fundet, maa være fuldstændig fjernede ved en aldeles bestemt konstitutionel Praxis. Hvad Ordforfjellen angaar, Forfjellen mellem en foreløbig eller midlertidig Bevillingslov og det Udtryk, her er brugt i det nu foreliggende Lovforslag — midlertidig Finantslov — kan jeg ikke tillægge denne Ordforandring den allerminste konstitutionelle Betydning — for mig foreligger der aldeles ikke noget Realitetspørgsmaal i saa Henseende, for mig har der kun været Spørgsmaal om en simpel, slet og ret Redaktionsforandring. Man kan vælge den ene eller den anden Form, jeg lægger ikke den allerminste Vægt derpaa.

Andre: Til den sidste Udtalelse af den ærede Finantsminister kan ogsaa jeg slutte mig. Jeg turde maasse minde om, at jeg i sin Tid, saavidt jeg tror, kort efterat den gjennefmte Grundlov var udgivet, har fundet Anledning til her i Thinget at gjøre opmærksom paa de Banffeligheder, der ganske sikkert efter sædvanlig Maade at forstaa Danst paa maatte siges at stille sig i Veien for en Forsoning mellem de foreløbige Bevillingers Form og Grundlovens Ord; men jeg antydede tillige eller rettere sagde det ganske utrykkelig, at denne Forsoning kun kunde tilveiebringes og altsaa paa maatte tænkes tilveiebragt, ved at de foreløbige Bevillinger opfattedes som foreløbige Finantslove. Det er ganske klart efter Grundlovens Ord, at Sagen maa forstaaes saaledes, og for mit Vedkommende har jeg heller